

Regionförvaltningsverket i Södra Finlands meddelande till innehavare av koncession för indrivning

1. Artikel om indrivning av mervärdesskatt på indrivningstjänster av gäldenären

Regionförvaltningsverket (RFV) i Södra Finland har den 19 juni 2017 publicerat en artikel om uppbärandet av mervärdesskatt på indrivningstjänster av gäldenären på sin webbplats. Artikeln finns på adressen www.avi.fi/web/avi/perinta.

2. Beslutssammandrag

RFV Södra Finland har på sin webbsida www.rfv.fi publicerat nya sammandrag av sina tillsynsbeslut vid indrivningsuppdrag. Med sammandragen vill regionförvaltningsverket informera innehavare av koncessioner samt konsument- och företagsgäldenärer om väsentliga frågor och riktlinjer som kommit upp i det praktiska tillsynsarbetet. Besluten som sammandragen gäller kan beställas i sin helhet från Regionförvaltningsverket i Södra Finlands registratorskontor. Beslutssammandragen finns på adressen www.avi.fi/web/avi/paatoslyhennelmia2.

3. Indrivning av indrivningskostnader som bestridits

RFV Södra Finland fäster indrivningsbyråernas uppmärksamhet vid lagenligt förfarande i fall där gäldenären bestrider rimligheten hos indrivningskostnaderna.

Enligt 4 b § i lagen om indrivning av fordringar (513/2999) får indrivning i syfte att förmå gäldenären att frivilligt betala en fordran inte fortsättas, om gäldenären bestrider sin betalningsskyldighet. Enligt 2 mom. i paragrafen får indrivning fortsättas trots bestridande, om gäldenären inte anger någon grund för bestridandet eller åberopar endast en sådan grund som uppenbart inte har någon inverkan på gäldenärens betalningsskyldighet.

I förarbetet till 4 b § i lagen om indrivning av fordringar (RP 57/2012 rd) har konstaterats att särskilt höga krav inte får ställas på de grunder som gäldenären ska anföra för bestridandet. I förarbetet till paragrafen har därtill konstaterats att gäldenären kan bestrida sin betalningsskyldighet endast delvis till exempel när gäldenären godkänner att fordran till sina grunder är korrekt, men bestrider fordringsbeloppet. Indrivningen kan då fortsättas till den del som fordran inte är stridig. I förarbetet till paragrafen har dessutom konstaterats att om gäldenären bestrider sin betalningsskyldighet utan att anföra någon grund för bestridandet, hör det till god indrivningssed att gäldenären tillfrågas om grunden för bestridandet. Om gäldenären anför en grund för bestridandet på ett så oklart sätt eller i så stora drag

REGIONFÖRVALTNINGSVERKET I SÖDRA FINLAND

tfn 0295 016 000
fax 03 570 8002
registratur.sodra@rfv.fi
www.rfv.fi
Postadress: PB 150, 13101 Tavastehus

Huvudverksamhetsstället
i Tavastehus
Birger Jaarlin katu 15,
Tavastehus

Verksamhetsstället
i Helsingfors
Bangårdsvägen 9,
Helsingfors

Verksamhetsstället
i Kouvola
Kauppamiehenkatu 4,
Kouvola

att det utifrån den är omöjligt att bedöma om bestridandet är befogat, hör det till god indrivningssed att gäldenären ombes precisera grunden för bestridandet.

Av ovan anförda anledning finner regionförvaltningsverket att det för att av grundad anledning bestrida indrivningskostnader krävs att gäldenären i bestridandet specificerar vilken del av indrivningskostnaderna hen anser vara oskälig och strida mot lagen om indrivning av fordringar, om det inte handlar om att indrivningskostnaderna i sin helhet är ogrundade. Om gäldenären inte specificerar vilken del av indrivningskostnaderna som bestrids, hör det till god indrivningssed att indrivningsbyrån frågar gäldenären vilken del av indrivningskostnadsfordran som är stridig och vilken ostridig. Indrivningen av den ostridiga delen kan fortsätta som frivillig indrivning och den stridiga delen kan tas upp i domstol.

Om gäldenären inte besvarar indrivningsbyråns förfrågan om specificering av bestridandet, kan bestridandet inte betraktas som grundat på så sätt att ens en del av indrivningskostnadsfordran blivit stridig på grund av det. Till god indrivningssed hör dessutom att informera gäldenären om att indrivningen av kostnadsfordran kommer att fortsätta i sin helhet, om gäldenären inte specificerar vilken del som bestrids.

Två beslutssammandrag i ämnet har publicerats på regionförvaltningsverkets webbplats.

4. Kostnad som tas ut för pappersfakturer

RFV Södra Finland uppmanar indrivningsbyråerna att beakta Konsumenttvistenämndens meddelande från början av året som tog ställning till rimliga kostnader för pappersfakturer.

Konsumenttvistenämndens meddelande (publicerad 11.1.2017)

Högst 5 euro för en faktura på papper

Det är tillåtet att ta ut en avgift av konsumenten för att fakturan sänds på papper. Avgiften ska ändå vara skälig. Enligt konsumenttvistenämnden är en avgift på mer än fem euro i regel oskäligt stor.

Högsta domstolen ansåg i augusti i fjol i ett ärende som drevs av konsumentombudsmannen att det inte är oskäligt att ta ut en avgift för en pappersfaktura. I förhandsbeslutet tog domstolen dock inte ställning till hur stor avgiften som högst får vara. I lagstiftningen finns det inte heller någon bestämmelse om maximibelopp för avgiften.

I ett färskt avgörande i plenum har konsumenttvistenämnden slagit fast att avgiften i regel får vara högst fem euro.

Nämnden motiverade sitt avgörande med maximibeloppen för avgifter i indrivningslagen, även om indrivningslagen inte direkt gäller fakturering utan endast indrivning av skuldfordran. Enligt indrivningslagen får högst fem euro tas ut av konsumenter för en skriftlig betalningspåminnelse.

Indrivning av en fordran med en betalningspåminnelse är i allmänhet en besvärligare åtgärd än enbart avsändning av en pappersfaktura. Därför ansåg nämnden att det skulle vara inkonsekvent om man för en pappersfaktura fick kräva en större summa än för en skriftlig betalningspåminnelse.

"En avgift på två-tre euro kan man ta ut utan särskild bevisning. På kostnader som överskrider det ska man alltid visa upp bevis. En avgift på mer än fem euro är i regel oskälig. Vi förväntar oss att det färska avgörandet kommer att begränsa och förenhetliga faktureringspraxis inom konsumenthandeln", sammanfattar nämndens ordförande Pauli Ståhlberg.

I det fall som nämnden behandlade hade en bilskola enligt sina villkor tagit ut faktureringsstillägg på åtta euro per faktura. Bilskolan hade bedömt att dess

kostnader för utskrift av fakturan, kuvert och postning uppgick till den summan. Konsumenten krävde att avgifterna skulle sänkas. Nämnden ansåg att de kostnader som föranleds företaget ska beaktas vid skälighetsbedömningen. Bilskolan hade dock inte lagt fram någon närmare redogörelse för vad de faktiska kostnaderna för avsändandet av pappersfakturor hade besått av.

Nämnden konstaterade att det för närvarande allmänt tas ut en tilläggsavgift på 2-3 euro för pappersfakturor av konsumenter. Bilskolans avgift var mer än fem euro per faktura, vilket innebar att man kunde utgå från att den var oskälig. Bilskolan bevisade inte heller att dess kostnader hade varit ovanligt stora. På dessa grunder jämkade nämnden avgiften till två euro per faktura.

Enligt RP 199/1996 innebär god indrivningssed att lagstridiga eller klart grundlösa fordringar inte tas för indrivning. Regionförvaltningsverket fäster indrivningsbyråernas uppmärksamhet vid att en avgift på över fem euro för en pappersfaktura enligt vad som är sagt ovan *i regel* ska anses oskälig. Om indrivningsbyrån ges en kostnad på över fem euro för en pappersfaktura för indrivning ska indrivningsbyrån be uppdragsgivaren om en utredning av vad kostnadsfordran baserar sig på. Om uppdragsgivaren inte ger en godtagbar förklaring för kostnaden ska indrivningsbyrån avvisa indrivningen av fordringen som klart lagstridig.

5. Beaktande av intressebevakningsinformation vid indrivning

Regionförvaltningsverket har fått kännedom om att intressebevakarna har haft problem med att få kännedom om sina huvudmäns fordringar som drivs.

Enligt 4 § i lagen om indrivning av fordringar förutsätter god indrivningssed att indrivningen inte får orsaka gäldenären oskäliga eller onödiga kostnader eller onödig olägenhet. Enligt konsumentombudsmannens riktlinjer (God sed vid indrivning av konsumentfordringar 2/2014) ingår i god indrivningssed även särskild aktsamhetsplikt för en professionell indrivare. I riktlinjerna konstateras att en professionell indrivare i sin verksamhet särskilt noga måste respektera gäldenärens rättigheter och att uppdragstagaren ska förfara med särskild omsorg i indrivningen.

En intressebevakare förordnas oftast i situationer där huvudmannen anses vara oförmögen att själv ta hand om sin ekonomi. Onödiga kostnader och en eventuell anteckning i registret över betalningsstörningar kan i många fall förhindras om intressebevakaren får information om att en fordran drivs. Då kan intressebevakaren reagera så som uppdraget förutsätter i en situation där huvudmannen inte själv kan övervaka sina intressen.

Konsumentverket har i sitt utlåtande till regionförvaltningsverket 12.1.2011 ansett att god indrivningssed enligt 4 § i lagen om indrivning av fordringar innebär att en professionell indrivare innan den övergår till juridisk indrivning ska granska uppgifterna om personens handlingsbehörighet. Om gäldenären har förordnats en intressebevakare ska stämningsansökan för delgivning av stämningen förse inte bara med gäldenärens uppgifter utan även den förordnade intressebevakarens.

Regionförvaltningsverket anser att praxis enligt god indrivningssed dessutom kräver att indrivningsbyrån om den under den frivilliga indrivningen exempelvis vid kontrollen av gäldenärens uppgifter upptäcker eller på annat sätt får kännedom om att gäldenären har förordnats en intressebevakare skickar indrivningsbrevet för kännedom också till intressebevakaren.

Regionförvaltningsverket fäster indrivningsbyråernas uppmärksamhet vid ovan nämnda anvisningar i ärendet.

Ytterligare information

Överinspektör Anna-Emilia Sirén, tfn 0295 016 029

Överinspektör Timo Korhonen, tfn 0295 016 146

Överinspektör Mirja Kapraali, tfn 0295 016 287

foramn.efternamn@rfv.fi

Meddelandet har publicerats 19.6.2017, handlingen har redigerats så den uppfyller tillgänglighetskraven 9.10.2020.